

„הושט את הידים לפנים ולחץ בזהירות את הבקבוק אל הקרקע“, פקד על רקיטין.

משראה שרקיטין מלא בדייקנות את הוראתו וכי תנועותיו חשולות, התרומם פתאום, הושיט יד לפנים, עצם עינו השמאלית ובכנו אל תותח הטנק הניף יד והעיף בכוח את הבקבוק.

רקיטין עקב אחר כל תנועה שלו. הוא שמע קול זכוכית מתרסקת, ראה כיצד התלקחה בין רגע אש ופשטה בזרם כחלחל-צהוב בחלקו האחורי של הטנק. אחר כך עלה עשן סמיך ומבעדו פרצו לשונות אש. הטנק בער, עוטה כולו עשן כבד.

„קדימה!“ פקד אומלצ'וק על רקיטין.

שניהם החלו זוחלים. הם ראו כיצד הסתובב צריח הטנק השני ושמעו את טרטורו של מקלע. מעליהם שרקו כדורים, אולם אומלצ'וק ורקיטין המשיכו לזחול אל טנק אחר. כשהגיעו כדי עשרים פסיעות ממנו התרומם רקיטין פתאום, כרע על ברכיו, הושיט יד לפנים והחל מכון כפי שעשה אומלצ'וק.

„חזור!“ הספיק אומלצ'וק לקרוא — אך היה כבר מאוחר מדי. בתנופה חזקה השליך רקיטין בקבוק וקפא כשידו מושטה.

„שכב!“ פקד אומלצ'וק.

רקיטין לא שמע דבר — לא את קריאתו של אומלצ'וק ולא את שריקת הכדורים ולא שכב אלא לאחר ששמע כיצד התנפצה הזכוכית בשריון הפלדה וראה שלהבת כחולה-צהובה.

„בן-חיל!“ שיבחו אומלצ'וק, שלא גרע עין ממנו.

מבעד לעשן הסמיך הבחינו אומלצ'וק ורקיטין בשלשה חיילים שקפצו מתוך הטנק: בידי שניים היו תת-מקלעים. הם התרחקו מהטנק הבורע. אומלצ'וק פתח עליהם באש.

„הרבץ!“ פקד על רקיטין.

החיילים שכבו והשיבו אש. הטנק השלישי סובב את צריחו והחל מצליף מתחתו וממכונת היריה שלו.

„צריך לשוב אל שלנו“, אמר אומלצ'וק.

„נצית גם את הטנק השלישי“, הציע רקיטין. „עוד בקבוקים ברשותי“.

„כלום יצאת מדעתך? הן רק תוציא את אפך, מיד תרביץ בד הארטילריה שלנו. השלך את הבקבוק!“

בכעס השליך רקיטין את הבקבוק למקום בו הסתתרו החיילים.

„רחוק מדי!“ אמר אומלצ'וק בראותו שהלהבה התלקחה הרחק מאחורי החיילים השוכבים. „לעולם אל תשליך מתוך ריתחה. חשוב!“ הוסיף ללמדו. „משליך אתה כהלכה!“

אומלצ'וק ורקיטין נסוגו תוך קרב בהצליפם צרורות מקוטי עים. זחלו תחת מטר שוטף; הגרמנים לא חסו על

תחמושת, ירו צרורות ממושכים. פתאום נאנח אומלצ'וק וצעק: „האלט!“

הוא שמט את התת-מקלע, הניח כפות ידיו על הקרקע והשעין עליהן את פניו.

„מה קרה?“ שאל רקיטין בחרדה וזחל אליו.

„פגעו השרצים... בצד הימני... חכה, קשה לי לנשום“.

„יש לי תחבושת, אחבוש“.

רצה רקיטין להוציא את התחבושת, אך אומלצ'וק עצר בו:

„לא... צריך להסתלק... ידפקו אותנו“. הוא עשה תנועה כדי

לזחול, אך נאנח ולא יכל עוד לזוז ממקומו.

„שכב על גבי“, הציע רקיטין, „אביא אותך. התכוור, בלילה

אמרת...“

אומלצ'וק תפס בשתי ידיו בכתפיו של רקיטין והלה החל

מתקדם.

„האלט“, עצר בו אומלצ'וק בעבור פסיעות מספר:

„מה, מטלטל?“ שאל רקיטין מתוך השתתפות.

„לא, מרופד היטב, הנך... התת-מקלע שלי... בשום פנים לא

אעזבו.“

„אני אקחה“. בשאתו את הסמל על גבו, פנה רקיטין אחורנית

ולקח את התת-מקלע.

עד לחפירותיהם היה עליהם לזחול כמאה צעד תחת האש

הצולפת של הטנקים הגרמניים. רקיטין השכיל להסתתר

יפה מאחורי כל גבשושית או שיח, כשהוא מתאמץ לנוע בלאט,

כדי לא לטלטל את אומלצ'וק. משהגיע לגבשושית גבוהה

יותר היה עושה הפסקה קצרה.

„הריני חושש לך“, אמר רקיטין, „אתה למעלה, עלולים

לפגוע בך“.

„אתה, אל תפחד, הריני... שעתי טרם הגיעה. אומץ, אומץ!“

רקיטין לא חש כל עייפות וברצון החיש את תנועתו.

„אתה, אל תתרעם עלי“, ביקש אומלצ'וק. „לעולם צריך

לבחון בני-אדם“.

„אין אני נעלב כלל. מצאת חן בעיני, חבר סמל“.

„קוראים לי אלכסנדר או בקצרה — שורקה. איך קוראים

לך?“

„אחים לשם אנו. גם שורקה. אני אביא אותך, יחבשוך, יובילוך

לבית-החולים, ירפאו — והביתה להחלמה“.

„עדיין מוקדם לי הביתה... אני יחד עם כולם... כשנגיע לסוף

פסוק“. אומלצ'וק נאנח.

„אתה החרש... מזיק לך, לא רבה הדרך, הצמד את ראשך

אל עורפי, ברד כדורים...“

„אך, חבל... לא יצאת עמי לציד תרנגולות... עדיין נותרה

אצלי מחצית תרנגולת... תבוא, תאכל“.

החיילים הורידו את אומלצ'וק הפצוע מעל גבו של רקיטין

ובפקודת הפוליטרוק הכניסוהו לתוך המחפורת. בעת שחבשוהו

אמר לפוליטרוק, ברמזו בעיניו אל רקיטין:

„ימלא את מקומי... כדבעי...“